

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
Osijek

Poslovni broj: P-452/2021-40

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku po sutkinji Ljiljani Jakša, u pravnoj stvari tužitelja Hrvatskog telekoma d.d., OIB: 81793146560, Zagreb, Radnička cesta 21, zastupanog po odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Bogdanović, Dolički & Partneri d.o.o. u Zagrebu, protiv tužene Uprave za ceste Osječko-baranjske županije, OIB: 41141763016, Osijek, Vijenac Ivana Meštovića 14e, zastupane po punomoćniku Zdravku Dumančiću, odvjetniku u Osijeku, radi utvrđenja prava predmnijevane služnosti i neosnovanosti raskida ugovora, nakon glavne i javne rasprave zaključene 6. srpnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja Tina Lovrića, odvjetnika u Odvjetničkom društvu Bogdanović, Dolički & Partneri d.o.o. u Zagrebu, i punomoćnika tužene, po objavi 30. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je tužitelj u trenutku zaprimanja Izjave o otkazu od 18. lipnja 2019., zaprimljene 24. lipnja 2019., bio predmnijevani ovlaštenik stvarnog prava služnosti temeljem Ugovora br. F4.1-494/13 o osnivanju prava služnosti na županijskim i lokalnim cestama na području Osječko-baranjske županije od 5. prosinca 2013. te njegovim Aneksa 1 od 13. ožujka 2015., i to na svim županijskim i lokalnim cestama u Osječko-baranjskoj županiji pod upravljanjem tužene, a na kojima je izgrađena tužiteljeva elektronička komunikacijska infrastruktura i druga povezana oprema.

II. Utvrđuje se da je otkaz Ugovora br. F4.1-494/13 o osnivanju prava služnosti na županijskim i lokalnim cestama na području Osječko-baranjske županije od 5. prosinca 2013. te njegovog Aneksa 1 od 13. ožujka 2015., sadržan u Izjavi o otkazu dopisom tužene od 18. lipnja 2019., zaprimljen 24. lipnja 2019., neosnovan i bez pravnog učinka.

III. Tužena je dužna priznati i trpjeti ovlasti tužitelja i to korištenje cestovnog zemljišta, kojim upravlja tužena, u svrhu pristupa izgradnje, održavanja i razvoja te boljeg gospodarenja elektroničkom komunikacijskom infrastrukturom u vlasništvu tužitelja, koja je izgrađena na cestovnom zemljištu kojim upravlja tužena, a koje

ovlasti tužitelja proizlaze iz Ugovora br. F4.1-494/13 o osnivanju prava služnosti na županijskim i lokalnim cestama na području Osječko-baranjske županije od 5. prosinca 2013. te njegovog Aneksa 1 od 13. ožujka 2015. te je tužena dužna primati ispunjenje tužiteljevih novčanih obveza kako su one ugovorene naprijed navedenih ugovorom i njegovim aneksom.

IV. Nalaže se tuženoj Upravi za ceste Osječko-baranjske županije, OIB: 41141763016, Osijek, Vijenac Ivana Meštovića 14e, naknaditi tužitelju Hrvatskom telekomu d.d., OIB: 81793146560, Zagreb, Radnička cesta 21, prouzročeni parnični trošak u iznosu od 33.923,04 eura, u roku 15 dana.

V. Odbijaju se zahtjev tužene za naknadu troškova ovog postupka u cijelosti, kao i zahtjev tužitelja za naknadu troškova ovog postupka preko iznosa dosuđenog u točki IV. izreke presude.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 17. srpnja 2019., navodi da je s tuženom sklopio Ugovor br. F4.1-494/13 o osnivanju prava služnosti na županijskim i lokalnim cestama na području Osječko-baranjske županije 5. prosinca 2013. te njegov Aneks 1 od 13. ožujka 2015. (u daljnjem tekstu: Ugovor o pravu služnosti). Ugovor je sklopljen na temelju članka 3., 25., 93. stavka 7., 122. i 139. stavka 3. Zakona o cestama (u daljnjem tekstu: ZOC) i Odluke vlade RH o visini naknade za osnivanje prava služnosti i prava građenja na javnoj cesti (u daljnjem tekstu: Odluka Vlade; "Narodne novine" 52/11.). Predmetni ugovor je valjana pravna osnova za zasnivanje prava služnosti na županijskim i lokalnim cestama te su njime uređena prava i obveze vezano za njezino izvršavanje – i to između tužene, kao upravitelja javnih cesta (županijskim i lokalnih) na području Osječko-baranjske županije i korisnika Hrvatskog Telekom, koji na javnoj cesti ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (u daljnjem tekstu: EKI). Predmetnim ugovorom tužena je tužitelju dala pravo služnosti na svim županijskim i lokalnim cestama u Osječko-baranjskoj županiji u kojima je izgrađen tuženičin EKI i povezana oprema na ograničeno vrijeme – s trajanjem dok je EKI u funkciji zbog koje je izgrađen. Člankom 2. stavkom 6. ugovora tužena je ovlastila tužitelja da bez njezine ikakve suglasnosti ili privole uknjiži pravo služnosti u zemljišnim knjigama i to na svim javnim cestama, odnosno dionicama ucrtanim u Prilozima 2. do 9. predmetnog Ugovora. Plaćanje služnosti ugovoreno je na godišnjoj razini počevši od 2013. godine nadalje za svaku godinu, u iznosu od 477.600,00 kn, odnosno u iznosu od 1.116.437,28 kn kako je to uređeno njegovim Aneksom 1, uz primjenu jedinične cijene od 2,4 kn/m², sukladno Odluci Vlade.

Tužena je dopisom od 18. lipnja 2019. izjavila da zbog "neizvršavanja preuzetih ugovornih obveza" otkazuje Ugovor o pravu služnosti, pri čemu ne pojašnjava u čemu se sastoji neizvršavanje ugovornih obveza. Tužitelj je izjavu zaprimio 24. lipnja 2019. te je dopisom od 1. srpnja 2019. obavijestio tuženu da predmetni otkaz smatra nezakonitim, da ga ne prihvaća te da zadržava pravo na podnošenje tužbe.

Tužitelj ima posebni pravni interes učiniti nespornim postojanje i trajanje Ugovora o pravu služnosti. Tužiteljev interes proizlazi i iz okolnosti da je tužena nadležnom tijelu (Hrvatskoj regulatornoj agenciji za mrežne djelatnosti - dalje:

HAKOM) podnijela zahtjev za utvrđivanjem tužitelja kao infrastrukturnog operatora te povezano s time, utvrđivanje visine naknade za pravo puta na svim županijskim i lokalnim cestama koje su pod upravom tužene, a sve da bi kroz taj postupak tužena pokušala ostvariti višestruko veću naknadu za korištenje cestovnog zemljišta. U tom slučaju, tužitelj bi umjesto naknade propisane u visini od 2,4/kn/m², plaćao naknadu u iznosu od 6 kn/m². HAKOM, kao nadležno tijelo ovlašteno je odrediti naknadu u smislu članka 8. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 152/11., 151/14., 95/17.) samo ako na predmetnim nekretninama ne postoji koje drugo pravo temeljem kojeg infrastrukturni operator (u ovom slučaju tužitelj) već plaća naknadu za korištenje tog općeg dobra (nekretnine). Stoga je u ovoj pravnoj stvari, kao o glavnom pitanju, bitno utvrditi da je sklopljeni Ugovor o pravu služnosti i dalje na snazi tj. da neovisno o raskidu tužene on i dalje proizvodi pravne učinke, a sve kako bi vezanost tužene tim ugovorom (što se unutar upravnog postupka pojavljuje kao prethodno pitanje), utvrdio i sam HAKOM. Konstatacija ove činjenice u okviru postupka utvrđivanja infrastrukturnog operatora, značilo bi utvrđenje postojanja već uređenog odnosa između tužitelja i tužene. Pravni interes za podnošenje ove tužbe proizlazi i zbog dosadašnje pogrešne i u potpunosti neprihvatljive prakse HAKOM-a i Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, koji u svojim odlukama, jednom jedinom rečenicom obrazlažu jednako tako pogrešan i neprihvatljiv zaključak da i pored osporene izjave o otkazu ugovora o pravu služnosti, ista predstavlja dovoljan dokaz o nepostojanju drugog prava na nekretnini (u smislu zapreke za utvrđivanje naknade o pravu puta).

Osnovanost prestanka predmetnog ugovora tužena pokušava opravdati navodnim neispunjenjem ugovornih obveza. Tužena u svojoj izjavi o otkazu ugovora zbog navodnog neispunjenja ugovornih obveza, nije navela koje su to točno obveze koje tužitelj nije ispunio, tužitelj pretpostavlja da je predmetna izjava dana eventualno zbog navodnog neispunjenja obveze iz članka 2. stavka 5. predmetnog ugovora, prema kojem se tužitelj obvezao tuženoj do 31. prosinca 2015. dostaviti geodetske snimke izvedenog stanja elektroničke komunikacijske infrastrukture. Tužitelj ističe kako je geodetski elaborat tuženoj dostavljen osobno od strane Dražena Salopeka unutar predviđenog roka iz članka 2. stavka 5. ugovora. Pravo na isplatu naknade, kao bitan sastojak ugovora i glavna tužiteljeva obveza, jest protučinidba koju je tužitelj uredno ispunjavao. Svako drugo neispunjenje obveze od strane tužitelja, osim plaćanja naknade za služnost, eventualno bi imalo značenje neznatnog neispunjenja dijela obveze, zbog čega se ugovori ne mogu raskidati. Stoga, čak ako tužena ustraje u tvrdnji da joj tužitelj do 31. prosinca 2015. nije ispunio svoju obvezu odnosno dostavio geodetske snimke, tada navodi da izvršenje te obveze u spomenutom roku, nije ugovoreno kao bitan sastojak ugovora te isto: niti ne proizlazi iz predmetnog ugovora, nije niti bila namjera stranaka, a osobito jer isto, ne proizlazi iz daljnjeg ponašanja stranaka. Tužitelj ističe da mu tužena nikada nije prigovorila ili opomenula o obvezi dostave geodetskog elaborata niti joj je eventualno kašnjenje u izradi istih ikada bilo sporno. Dakle, čak i u slučaju da tužitelj nije postupio u skladu sa člankom 2. stavkom 5. Ugovora o pravu služnosti, tužena ga ne bi imala pravo jednostrano raskinuti bez da prethodno tužitelja nije pozvala na ispunjenje obveze, odnosno bez da mu, u smislu članka 362. stavka 2. ZOO-a, nije dala naknadni rok za njezino ispunjenje. Naprotiv, tužena je svojim naknadnim radnjama predmetni ugovor i dalje održala na snazi, o čemu govori i činjenica da je tužitelj za cijelo vrijeme njegovog trajanja tuženoj uredno plaćao naknadu za korištenje cestovnog zemljišta, što je tužena redovno i bez ikakvog prigovora prihvaćala. Dakle, čak i da obveza dostave geodetskog elaborata nije uredno ispunjena, tužena je i nakon isteka roka iz

članka 2. stavka 5. predmetnog ugovora, 3 godine na svoj račun primala naknadu za korištenje zemljišta, bez ikakvog prigovora na njezinu visinu, odnosno bez prigovora da joj je tužitelj dužan dostaviti elaborat TK infrastrukture i izvršiti korekcije u njezinim količinama. Uostalom, da je tužiteljeva obveza iz članka 2. ugovorena kao bitan sastojak ugovora, tužitelj ne bi sve do 2019. godine plaćao tuženoj naknadu za korištenje zemljišta, niti bi tužena prihvatila tužiteljeve uplate za korištenje zemljišta. Štoviše, istekom roka od 31. prosinca 2015., predmetni ugovor bi prestao po samom zakonu u smislu odredbe članka 361. ZOO-a. Međutim, ovakvim držanjem stranke i nakon isteka 31. prosinca 2015. prešutno pristaju na utvrđene količine te svojim ponašanjem odustaju od prvotno utvrđene obveze iz članka 2. Ugovora.

Tužena je izjavila raskid Ugovora isključivo iz razloga da bi u postupku pred HAKOM-om, primjenom cijena iz Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta, za sebe ishodila višestruko veću naknadu. Naime, tužena je izračunala da joj se s tužiteljem više isplati uređen odnos putem instituta prava puta, nego putem ugovora o služnosti. Postojanje uređenog ugovornog odnosa je zapreka za postupanje HAKOM-a. Međutim, takvo postupanje je suprotno načelima obveznog prava po kojima sudionici u obveznom odnosu moraju ispunjavati obveze kako su ih preuzeli u smislu članka 9., 166. i 336. ZOO-a, ali i ispunjavati prava i obveze koje su povezane sa učincima stvarnopravne prirode koji su nastali sklapanjem Ugovora. Tužena ne poziva tužitelja na ispunjenje obveze iz članka 2., već se obraća HAKOM-u podnoseći mu zahtjev da se tužitelj utvrdi infrastrukturnim operatorom ne bi li putem HAKOM-a za sebe ostvarila povoljniju naknadu od one koja je ugovorena i čija je visina propisana Uredbom Vlade Republike Hrvatske, a sve iz razloga što bi se u slučaju da predmetnog Ugovora nema ostvarila pretpostavka da HAKOM određuje cijenu po pravilima za utvrđivanje naknade za pravo puta kao zakonske služnosti.

Uredno ispunjenje obveze tužene na činidbu trpljenja sve do isteka roka na koji je to trpljenje preuzeto, obveza je koju tužena mora ispunjavati ili dok ne prestane funkcija zbog koje je EKI izgrađen ili najkasnije do prestanka tužitelja kao ovlaštenika. Uredno ispunjavanje obveze u smislu članka 9. ZOO-a (dužnost ispunjavanje obveze) i 336. ZOO-a (ugovor obvezuje inter partes) je obveza koja, ako se uredno ne ispunjava, predstavlja povredu ugovora. Tuženičina izjava o otkazu služnosti predstavlja povredu predmetne služnosti i predmetnog ugovora, s posljedicom da tužitelj od suda ima pravo zahtijevati utvrđenje neosnovanosti takvog otkaza te tražiti sudsku zaštitu kojom će tuženu prisiliti da prizna i trpi tužiteljeva prava služnosti koja mu proizlaze iz ugovora i općih pravila za služnosti propisanih ZV-om (članak 233. i 235.) te posebnih pravila, *lex specialis* iz članka 122. u vezi s člankom 3., 25. i dr. ZOC-a. Obzirom tužena osporava ovlasti koje tužitelju proizlaze iz ugovora kao pravnog temelja za zasnivanje služnosti, tužitelj, kao predmnijevani ovlaštenik predmetne služnosti iz članka 235. a u vezi s člankom 233. ZV-a, traži sudsku zaštitu koja će mu omogućiti priznanje njegovog predmnijevanog prava služnosti jer je iz sadržanog u izjavi o otkazu očito da tužena to njegovo pravo ne priznaje i da nije spremna trpjeti njegovo pravo služnosti, odnosno osporava da bi tužitelj bio ovlaštenik prava stvarne služnosti i osporava izvršavanje tužiteljevih prava. Tužba ovlaštenika prava služnosti (ovdje tužitelja) je specifična tužba na koju ima pravo i predmnijevani ovlaštenik služnosti i to upravo radi zaštite njegovih prava u odnosu na vlasnika poslužne stvari, kako bi ovlaštenik od suda pribavio sudsku zaštitu u obliku presude kojom će se utvrditi tužiteljevo pravo služnosti i obveza tuženika na priznavanje i trpljenje izvršavanja ovlasti iz tog prava.

Predmnijevani ovlaštenik prava služnosti (tužitelj) ima od vlasnika (ovdje upravitelja predmetnog cestovnog zemljišta – tužene) pravo zahtijevati da on prizna i

trpi njegovo pravo služnosti kao tereta na poslužnoj stvari, na isti način kao što to pravo ima i ovlaštenik prava služnosti koji je to svoje pravo upisao u zemljišnu knjigu ili ga je stekao na temelju zakona. U ovoj pravnoj stvari tužitelj ne može dokazati svoje pravo služnosti koje bi nastalo upisom u zemljišnu knjigu, niti da je služnost stekao na temelju zakona. Međutim, može dokazati da su u njegovu korist ispunjene zakonom propisane pretpostavke iz članka 235. ZV-a te da je ispunjenjem tih pretpostavki, u trenutku izjavljivanja predmetnog otkaza Ugovora bio predmnijevani ovlaštenik prava služnosti, bez obzira što nije upisan u zemljišnu knjigu. Predmetni Ugovor o pravu služnosti je u trenutku davanja izjave o otkazu bio na snazi i predstavljao je valjani pravni posao, kao pravna osnova za stjecanje predmetne služnosti te kao takav čini pravni temelj u smislu članka 235. u vezi s člankom 219. ZV-a. Kako je nesporno da je sadržaj prava predmetne služnosti tužitelj izvršavao u svrhu boljeg gospodarenja EKI-a, tužitelj je izvršavao posjed stvarne služnosti koji je stekao na temelju predmetnog ugovora uz suglasnost i znanje tužene, što posjed prava predmetne služnosti čini istinitim (nije stečen ni silom, ni potajno, ni prijevarom, ni zlouporabom povjerenja, članak 18. stavak 2. ZV-a). Tužitelj je od 2013. (kada je predmetni ugovor sklopljen) pa sve do zaprimanja izjave o raskidu, uredno izvršavao faktični posjed prava stvarne služnosti te je na ime tog izvršavanja plaćao naknadu. Zbog navedenog proizlazi da je predmetni Ugovor o pravu služnosti u trenutku izjave o otkazu predstavljao pravni temelj za stjecanje predmetne služnosti. Stoga je tužitelj dokazao da su u trenutku davanja izjave o raskidu u njegovu korist ispunjene sve pretpostavke za dokazivanje predmnijevanog prava služnosti (predmnijevani ovlaštenik služnosti) te u tom smislu tužitelj ima pravo od tužene zahtijevati priznanje da je u trenutku izjavljivanja otkaza Ugovora o pravu služnosti, tužitelj bio ovlaštenik prava služnosti te da se temeljem te predmnijeve, radi o predmnijevanom pravu služnosti kao stvarnom pravu koje postoji u trenutku otkazivanja, neovisno o tome što to pravo nije upisano u zemljišne knjige, s time da predmetni Ugovor o pravu služnosti predstavlja pravni temelj za stjecanje služnosti (titulus) iz članka 219. ZV-a, koji je ne može ni biti predmetom jednostranog otkazivanja, jer bi to značilo da jednostranim otkazom prestaje pravni temelj, a time i sama zakonska pretpostavka neophodna za predmnijevu prava služnosti te bi jednostrani otkaz imao za indirektnu posljedicu da zbog takvog prestanka pravnog temelja može prestati, ne samo predmnijevana služnost, već i služnost koja je uknjižena. Međutim, obzirom se kod pravnih poslova kojima se zasniva stvarno pravo radi o pravnom temelju za stjecanje služnosti u smislu članka 219. ZV-a, kao i o pretpostavci za stjecanje kvalificiranog posjeda, to se ovakvi pravni poslovi (koji predstavljaju pravni temelj u smislu odredbi ZV-a), ne mogu razmatrati, svrstavati i uspoređivati s onim pravnim poslovima koji za predmet nemaju stvar ili zasnivanje stvarnog prava i koji ne mogu dovesti do stjecanja nekog stvarnog prava dosjelošću; niti predstavljaju pretpostavku za predmnijevu vlasništva u smislu publicijanske tužbe iz članka 166. i 167. ZV-a odnosno publicijansku zaštitu predmnijevanog prava služnosti iz članka 235. ZV-a i druge učinke po općim pravilima iz ZV-a odnosno odredbama posebnih propisa, kao što su članci 3. i 122. ZOC-a, koji imaju za posljedicu stvarnopravne učinke. Pravni poslovi koji nemaju za posljedicu navedene stvarnopravne učinke (npr. ugovor o zakupu, ugovor o radu, ugovor o punomoći i dr.), a sklapaju se na određeno ili neodređeno vrijeme, nemaju za predmet stvar, već činidbu (obvezu činjenja/trpljenja/propuštanja) te ne mogu dovesti do stvarnopravnih učinaka stjecanja, prestanka ili promjene stvarnih prava.

Predmetni ugovor je sklopljen sukladno člancima 3., 25., 93. stavka 7., 122. i 139. stavka 3. Zakona o cestama i Odluci Vlade RH. Navedene odredbe ZOC-a koje

uređuju osnivanje prava služnosti na javnim cestama, u odnosu na opće odredbe ZV-a, predstavljaju posebna pravila koja se na odnose između stranaka imaju primijeniti kao *lex specialis*, a sve u smislu članka 1. stavka 5. ZV-a. Prema općim pravilima ZV-a, zasnivanje stvarnih prava na javnim dobrima nije dozvoljeno (pa ni zasnivanje prava služnosti). Ni prema nekadašnjem Zakonu o javnim cestama ("Narodne novine" 180/04.), kao posebnom zakonu (*lex specialis*) koji više nije na snazi, u članku 2. je bilo propisano da se na javnim cestama ne može stjecati pravo vlasništva niti druga stvarna prava (po bilo kojoj osnovi). Međutim, ZOC ("Narodne novine" 84/11.), na temelju kojeg je sklopljen predmetni ugovor, svojom odredbom članka 3. i dr., je kao danas važeći kao *lex specialis*, odstupio od općih pravila tako što je taj zakon izuzetno propisao da se pravo služnosti može osnovati na javnoj cesti, i to samo u taksativno određenom broju slučajeva i to radi izgradnje: komunalnih građevina, vodnih građevina, energetske građevine i građevine elektroničkih komunikacija i povezane opreme. Člankom 122. ZOC-a propisana je obveza pravne osobe koja upravlja javnom cestom (tužena) da je za navedene infrastrukturne građevine obvezna sklopiti ugovore o osnivanju prava služnosti, uključujući i građevine elektroničkih komunikacija i povezane opreme, koja je na javnoj cesti do dana stupanja na snagu tog zakona (ZOC) bila postojeća i već izgrađena, i to s pravnom osobom koja je sukladno posebnom zakonu investitor tih istih komunalnih, vodnih i energetske građevine, kao i građevine elektroničke komunikacijske infrastrukture i povezane opreme. Takvi ugovori o osnivanju prava služnosti se imaju sklopiti u roku od 12 mjeseci od njegovog stupanja na snagu. Pri tome je zakonodavac odredio predmet i bitan sadržaj tih ugovora. Predmetnim ugovorom o pravu služnosti je ograničeno s trajanjem kako to proizlazi iz članka 2. u kojem je navedeno da tužena osniva predmetnu služnost s trajanjem dok je elektronička komunikacijska infrastruktura u funkciji zbog koje je izgrađena". Dakle, tom klauzulom je određeno ograničeno obvezujuće minimalno trajanje predmetne služnosti na način da ona traje minimalno dok je EKI u funkciji zbog koje je izgrađena. Iz navedenih prisilnih odredbi ZOC-a, koji se u ovoj pravnoj stvari ima primijeniti kao *lex specialis* u smislu članka 1. stavka 5. ZV-a, proizlazi da su stranke svoj međusobni odnos bile dužne urediti upravno na način kako su to i učinile - zasnivanjem prava služnosti. Zbog navedenog, u ovoj pravnoj stvari se kao prethodno pitanje javlja pitanje o kojem ovisi odluka o tužbenom zahtjevu:

„Jesu li u korist tužitelja ostvarene zakonom propisane pretpostavke iz članka 235. ZV-a, po čijem bi ispunjenju tužitelj bio predmnijevani ovlaštenik služnosti, te po čijem bi ispunjenju postojala predmnijeva koja tužitelju daje pravo na istu onu sudsku zaštitu koju ima onaj kojim može dokazati stjecanje služnosti uknjižbom.“

Odgovor na ovo pitanje predstavlja osnovu ove tužbe jer u slučaju da je tužitelj u trenutku izjavljivanja raskida bio ovlaštenik prava predmetne služnosti te da se predmnijeva da u tom trenutku služnost postoji, tada Ugovor o pravu služnosti (kao njezin pravni temelj) ne može biti predmetom neosnovanog raskida jer je takav pokušaj prestanka ugovora od strane tužene predstavlja povredu prava na izvršavanje sadržaja služnosti koje je ugovoreno predmetnim ugovorom. Stoga je i predmetna izjava o raskidu Ugovora o pravu služnosti neosnovana i nezakonita te tužitelj ima opravdani interes ustrajati na održavanju ugovora na snazi i zahtijevati njegovo uredno ispunjenje. Zbog navedenog predlaže da sud donese presudu:

"I. Utvrđuje se da je tužitelj u trenutku zaprimanja Izjave o otkazu od 18. lipnja 2019., zaprimljene 24. lipnja 2019., bio predmnijevani ovlaštenik prava stvarne (nepravilne) služnosti temeljem Ugovora br. F4.1-494/13 o osnivanju prava služnosti na županijskim i lokalnim cestama na području Osječko-baranjske županije od 5.

prosina 2013. te njegovim Aneksa 1 od 13. ožujka 2015., i to na svim županijskim i lokalnim cestama u Osječko-baranjskoj županiji pod upravljanjem tužene, a na kojima je izgrađena tužiteljeva elektronička infrastruktura i druga povezana oprema.

II. Utvrđuje se da je otkaz Ugovora br. F4.1-494/13 o osnivanju prava služnosti na županijskim i lokalnim cestama na području Osječko-baranjske županije od 5. prosinca 2013. te njegovog Aneksa 1 od 13. ožujka 2015., sadržan u Izjavi o otkazu dopisom tužene od 18. lipnja 2019., zaprimljen 24. lipnja 2019., neosnovan i bez pravnog učinka.

III. Tužena je dužna priznati i trpjeti ovlasti tužitelja i to korištenje cestovnog zemljišta, kojim upravlja tužena, u svrhu pristupa izgradnje, održavanja i razvoja te boljeg gospodarenja elektroničkom komunikacijskom infrastrukturom u vlasništvu tužitelja, koja je izgrađena na cestovnom zemljištu kojim upravlja tužena, a koje ovlasti tužitelju proizlaze iz Ugovora br. F4.1-494/13 o osnivanju prava služnosti na županijskim i lokalnim cestama na području Osječko-baranjske županije od 5. prosinca 2013. te njegovog Aneksa 1 od 13. ožujka 2015. te je tužena dužna primati ispunjenje tužiteljevih novčanih obveza kako su one ugovorene naprijed navedenim ugovorom i njegovim aneksom.

IV. Nalaže se tuženoj podmiriti tužitelju parnični trošak po odluci suda u roku 8 dana."

1.1. Na ročištu 19. veljače 2025. tužitelj je uredio tužbeni zahtjev na način da u točki I. iza izraza "bio predmnijevani ovlaštenik" umjesto "prava stvarne (nepravilne) služnosti", sada stoji da je "stvarnog prava služnosti".

2. Tužena u odgovoru na tužbu navodi da tužba i tužbeni zahtjevi nisu osnovani te ih u cijelosti osporava i ističe prigovor stvarne nenadležnosti suda i prigovor presuđene stvari. Naime, tužena Uprava za ceste Osječko-baranjske županije (dalje: ŽUC) je na temelju članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama, podnijela Hrvatskoj regulatornoj agenciji za mrežne djelatnosti (dalje: HAKOM) zahtjev za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je sagrađena na nekretninama koje su u vlasništvu ŽUC-a i općem dobru kojim upravlja ŽUC, te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta na nekretninama na kojima tužitelj Hrvatski Telekom d.d. Zagreb (dalje: HT) kao infrastrukturni operator ima izgrađenu svoju elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI), i faktično se služi tim nekretninama. Rješenjem HAKOM-a, Klasa: UP/I-344-03/19-11/271, Urbroj: 376-05-3-19-9 od 5. studenog 2019., u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatera i utvrđivanja visine naknade za pravo puta utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operater i da ima pravo puta na županijskim i lokalnim cestama na području Osječko-baranjske županije kojima upravlja tužena, a na kojima tužitelj ima izgrađenu EKI. Navedenim rješenjem HAKOM-a je utvrđeno da tužena ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta, koju joj je tužitelj dužan platiti sukladno članku 6. i članku 7. stavku 2., 3., i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta, iz čega proizlazi da je ovo pitanje već pravomoćno riješeno odlukom nadležnog tijela, pa stoga tužitelj nema pravo na susku zaštitu. Tužena ne osporava činjenicu da je sa tužiteljem imala zaključen Ugovor o osnivanju prava služnosti na županijskim i lokalnim cestama na području Osječko-baranjske županije, broj: F4.1-494/13 od 5. prosinca 2013. i Aneks 1. tom ugovoru te da je isti raskinula izjavom 18. lipnja 2019. jer tuženik (ispravno tužitelj) nije ispunjavao svoju ugovornu obvezu i sukladno ugovoru izradio geodetske snimke izvedenog stanja EKI i tužitelju (ispravno tuženoj)

dostavio uz potvrdu nadležnog Katastra vodova, a što je imalo bitnog utjecaja i na visinu naknade. Imajući u vidu tu činjenicu, kao i činjenicu da je u provedenom postupku pravomoćnim rješenjem nadležnog tijela (HAKOM-a) utvrđeno da je tužitelj infrastrukturni operater koji se koristi nekretninama od općeg dobra kojim upravlja tužena, te da isti sukladno odredbi članka 28. stavka 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama (ZEK) ima pravo puta na tim nekretninama, da je utvrđena visina godišnje naknade koju je tuženik (ispravno tužitelj) kao infrastrukturni operater, sukladno odredbi članka 28. stavka 4. ZEK-a obavezan plaćati tuženoj, smatra da je tužiteljev zahtjev za sudskom zaštitom potpuno neosnovan, ovo tim više što njegova prava koje je imao temeljem Ugovora o osnivanju prava služnosti nisu umanjena ili ograničena jer naknada za pravo puta temeljem ZEK-a po svom sadržaju predstavlja naknadu za pravo služnosti na javnoj cesti.

Nadalje, tužitelj u svojoj tužbi navodi da je Agencija (HAKOM) kao nadležno tijelo ovlašteno odrediti naknadu za pravo puta samo ako na predmetnim nekretninama ne postoji koje drugo pravo temeljem kojega infrastrukturni operater plaća naknadu za korištenje tog općeg dobra (nekretnine), zaboravljajući pri tome da se pravo stvarne služnosti na temelju pravnog posla stječe upisom u zemljišne knjige, što u konkretnom slučaju nije učinjeno, pa se zato ne može govoriti da je tužitelj na temelju predmetnog Ugovora o osnivanju prava služnosti i Aneksa 1. tom ugovoru stekao pravo služnosti na predmetnim nekretninama jer to pravo nije ni upisano u zemljišne knjige. Slijedom navedenog, smatra da tužba i tužbeni zahtjevi nisu osnovani i da tužitelj nema pravo na sudsku zaštitu budući njegovo pravo koje je proizlazilo iz Ugovora o osnivanju založnog prava i Aneksa 1. tom ugovoru ničim nije ograničeno niti umanjeno pravom puta koje proizlazi iz ZEK-a i pravomoćnog rješenja HAKOM-a kao nadležnog tijela koje je utvrdilo da je tužitelj infrastrukturni operater i ima pravo puta na županijskim i lokalnim cestama kojima upravlja tužena i visinu godišnje naknade koju je za to dužan plaćati, pa predlaže da sud tužitelja u cijelosti odbije sa tužbom i tužbenim zahtjevima kao neosnovanim uz naknadu prouzročenog parničnog troška.

3. Što se tiče prigovora stvarne nenadležnosti, isti je neosnovan, budući je o pitanju stvarne nadležnosti odlučeno rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske, posl.br. Gr1 37/2021-2 od 22. ožujka 2021., koji je utvrdio da je za suđenje u ovoj pravnoj stvari nadležan Općinski sud u Osijeku.

4. U dokaznom postupku, a radi utvrđenja činjeničnog stanja, ovaj sud je pročitao Ugovor br. F4.1-494/13 o osnivanju prava služnosti na županijskim i lokalnim cestama na području Osječko-baranjske županije od 5. prosinca 2013. (stranica 23-37 spisa), Aneks 1. Ugovoru o osnivanju prava služnosti br. F4.1-494/13 na županijskim i lokalnim cestama na području Osječko-baranjske županije od 13. ožujka 2015. (stranica 38-39), Izjavu o otkazu Ugovora i Aneksa 1. Ugovora o osnivanju prava služnosti od 18. lipnja 2019. (stranica 43 spisa), Odgovor na otkaz Ugovora o osnivanju prava služnosti HT i Uprava za ceste Osječko-baranjske županije od 1. srpnja 2019. (stranica 44 spisa), Rješenje HAKOM-a od 15. svibnja 2019. (stranica 54-60 spisa), Presudu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: UsII-232/18-5 od 20. prosinca 2018. (stranica 61-64 spisa), potvrde Zagrebačke banke d.d. o plaćanju naknade za pravo služnosti za period od 2013. do 2018. godine (stranica 65-71 spisa), iskaz svjedoka Maje Mandić (stranica 199-200 spisa), Tihomira Glavaša (stranica 200-202 spisa), Dražena Salopeka (stranica 202-203 spisa), nalaz i mišljenje sudskog vještaka Danijela Milete iz Šibenika od 19. veljače

2026. (stranica 246-247 spisa), iskaz sudskog vještaka Danijela Milete (stranica 261-262 spisa), pročitao spis Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti broj: UP/I-344-03/19-11/271 te drugu ovom spisu priležuću dokumentaciju.

5. Predmet spora je tužbeni zahtjev za utvrđenje da je tužitelj bio predmnijevani ovlaštenik stvarnog prava služnosti temeljem Ugovora broj F4.1-494/13 o osnivanju prava služnosti na županijskim i lokalnim cestama na području Osječko-baranjske županije od 5. prosinca 2013. i njegovog Aneksa od 13. ožujka 2015. i to u trenutku zaprimanja Izjave o otkazu od 18. lipnja 2019., koju je zaprimio 24. lipnja 2019., kao i utvrđenje da je navedeni otkaz ugovora neosnovan i bez pravnog učinka odnosno da je ugovor i dalje na snazi.

6. Prema stavu ovoga suda tužitelj ima pravni interes za podnošenje ove tužbe. Naime, kako se između stranaka nesporno vode i drugi postupci pred nadležnim tijelima te kako tužena osporava da bi tužitelj imao stvarna prava na predmetnim nekretninama osporavajući učinke i trajanje ugovora o služnosti, ocjena je ovog suda da je pravni interes tužitelja da se utvrdi njegov status predmnijevanog nositelja prava služnosti opravdan, odnosno da se utvrdi je li osnovan i zakonit otkaz ugovora koji je jednostranom izjavom učinila tužena.

7. Između stranaka nisu sporne slijedeće činjenice (koje proizlaze i iz dostavljene dokumentacije):

- da su stranke 5. prosinca 2013. sklopile Ugovor br. F4.1-494/13 o osnivanju prava služnosti na županijskim i lokalnim cestama na području Osječko-baranjske županije, te je istim osnovano pravo služnosti u korist tužitelja koji na predmetnim javnim cestama već ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu (dalje u tekstu: EKI) i drugu povezanu opremu (cijevi, kabeli, zdenci i dr.), a za što se tužitelj tuženoj obvezao plaćati ugovorenu naknadu u iznosu 477.600,00 kn,

- da su stranke 13. ožujka 2015. sklopile Anex 1. Ugovoru o osnivanju prava služnosti br. F4.1-494/13 na županijskim i lokalnim cestama na području Osječko-baranjske županije (ponegdje se za isti Aneks navodi da je sklopljen i 16. veljače 2015.) kojim je izmijenjen članak 4. stavak 3. osnovnog ugovora na način da su ugovorne strane utvrdile godišnje avansno plaćanje naknade za osnovanu služnost u iznosu od 1.116,437,28 kn počevši od 1. siječnja 2015.

- da je tužena jednostranom Izjavom o otkazu Ugovora od 18. lipnja 2019. tužitelju izjavila otkaz predmetnog Ugovora i Aneksa 1. istom, zbog neizvršavanja preuzetih ugovornih obveza,

- da je tužitelj Izjavu o otkazu zaprimio 24. lipnja 2019. te je dopisom od 1. srpnja 2019. osporio otkaz smatrajući ga nezakonitim,

- da je ugovor između stranaka izvršavan do otkaza na način da je tužitelj izvršavao sadržaj prava služnosti što mu je tužena dozvoljavala, a tužitelj joj je plaćao ugovorenu naknadu,

- da je ugovorom tužena tužitelju dozvolila uknjižbu prava služnosti na predmetnim javnim cestama, no da ugovorena služnost nije uknjižena u zemljišnu knjigu,

- da je pred HAKOM tužena pokrenula postupak za utvrđivanje tužitelja kao infrastrukturnog operatora u kojem se utvrđuje i visina naknade za pravo puta na cestama pod upravom tužene.

8. Između stranaka je sporno:

- je li tužitelj u trenutku zaprimanja Izjave o otkazu ugovora bio predmnijevani ovlaštenik stvarnog prava služnosti temeljem predmetnog Ugovora,
- pravna narav sklopljenog ugovora odnosno radi li se o ugovoru u domeni obveznog prava s obzirom na činjenicu da ugovorena služnost nije uknjižena u zemljišnu knjigu ili je isti stvarnopravne naravi,
- trajanje ugovora,
- u svezi s naprijed navedenim ima li tužena pravo na jednostrani otkaz ugovora odnosno je li osnovan njezin otkaz od 18. lipnja 2018. u smislu članka 212. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23. i 69/26. – dalje u tekstu: ZOO), a slijedom navedenog i je li predmetni ugovor i dalje na snazi te obvezujući između stranaka.

9. Odredba članka 174. stavka 1. i 2. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine" br. 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 114/01., 79/06., 141/06., 146/08., 38/09. – dalje u tekstu: ZV) definira služnost kao ograničeno stvarno pravo na nečijoj stvari koja ovlašćuje svojega nositelja da se na određeni način služi tom stvari (poslužna stvar), a njezin je svagdašnji vlasnik dužan to trpjeti ili pak zbog toga glede nje nešto propuštati, a prema stavku 3. istog članka služnost ima sadržaj s kojim je osnovana. Prema članku 175. stavku 1. i 2. ZV svaka služnost mora imati razumnu svrhu te ako je svrha služnosti bolje i korisnije gospodarenje nekretninom, služnost je stvarna; inače je osobna. Prema članku 219. stavku 1. ZV prava služnosti osnivaju se na temelju valjanoga pravnog posla kojemu je cilj stjecanje služnosti izvođenjem iz vlasništva poslužne stvari, a na način određen zakonom, a prema članku 220. stavku 1. ZV pravo služnosti na nekretnini osniva se uknjižbom toga prava u zemljišnoj knjizi kao tereta na poslužnoj nekretnini, osim ako zakon omogućuje da se služnost osnuje drukčije.

10. Sukladno članku 235. stavku 1. ZV pravo na zaštitu svojega predmnijevanoga prava služnosti ima, poput onoga koji je dokazao svoje pravo služnosti, i onaj koji u postupku pred sudom ili drugim nadležnim tijelom dokaže pravni temelj i istinit način svoga stjecanja posjeda te služnosti (predmnijevani ovlaštenik služnosti), a na njegovo pravo na zaštitu na odgovarajući se način primjenjuju pravila o tužbi predmnijevanoga vlasnika (stavak 2.).

11. Stranke su predmetnim ugovorom u korist tužitelja zasnovale pravo služnosti na županijskim i lokalnim cestama pod upravom tužene, sa sadržajem koji se sastoji od ovlasti tužitelja da na predmetnim nekretninama pod upravom tužene ima položen svoj EKI te da se ovim nekretninama služi radi pristupa, gradnje, održavanja, pripajanja i razvoja EKI, za što se tuženoj obvezao plaćati ugovorenu naknadu, kao što je nesporno i da je tužitelj i prije sklapanja ovog ugovora na tim nekretninama već imao izgrađenu EKI i drugu povezanu opremu, kako je to izričito i navedeno u članku 1. stavku 2. Ugovora, slijedom čega je u trenutku davanja Izjave o otkazu ugovora tužitelj imao valjani pravni posao kao pravnu osnovu za stjecanje predmetne služnosti odnosno pravni temelj za njezino stjecanje u smislu članka 219. stavka 1. ZV. Nadalje, nesporno je i da je ovaj sadržaj prava služnosti na temelju predmetnog ugovora tužitelj od trenutka sklapanja ugovora pa sve do zaprimanja Izjave o otkazu ugovora uredno izvršavao, odnosno da je izvršavao faktični posjed prava služnosti i na ime toga plaćao tuženoj naknadu, a sve je to činio uz suglasnost i znanje tužene, zbog čega ovaj sud utvrđuje da je njegov posjed prava predmetne služnosti bio istinit

jer nije stečen silom, potajno, prijevarom ni zlouporabom povjerenja (članak 18. stavak 2. ZV). Kako je tužitelj u trenutku zaprimanja Izjave o otkazu ugovora imao pravni temelj te je na istinit način stekao svoj posjed služnosti, ispunjene su pretpostavke iz članka 235. ZV za utvrđenje njegovog statusa nositelja prava te služnosti odnosno da je takav njegov zahtjev osnovan. Dakle, unatoč činjenici da pravo služnosti nije uknjiženo u zemljišnu knjigu (koji bi upis imao učinke prema trećima), tužena ne može negirati postojanje tog prava služnosti prema tužitelju odnosno osporavati mu pravo služnosti budući da ju kao ugovornu stranu obvezuje sklopljeni ugovor kao pravna osnova prava služnosti.

12. Tužitelj, s obzirom na to da njegovo pravo nije upisano u zemljišnim knjigama, ima pravni interes na podnošenje deklaratornog zahtjeva za utvrđenje prava, a isto je odlučno za ocjenu može li tužena jednostrano otkazati ugovor kojim je to pravo služnosti otkazano.

13. Tužitelj je predmnijevani ovlaštenik prava služnosti jer kada isto nije upisano u zemljišnim knjigama, može imati samo taj položaj u odnosu na sporne nekretnine.

14. Pri tom se radi o pravu stvarne služnosti, jer je isto vezano uz nekretnine na kojima se nalazi infrastruktura, a svrha je omogućiti trajno pravo provođenja, pristupa, održavanja i korištenja infrastrukture bez obzira na promjenu vlasnika.

15. Propust tužitelja koji se sastoji u tome, da nije poduzeo radnje potrebne za upis služnosti u zemljišne knjige, ne može izmijeniti prirodu ugovora između stranaka.

16. Sporni ugovor je sklopljen na temelju odredaba Zakona o cestama ("Narodne novine" broj 84/11., 18/13., 22/13. i 54/13., dalje: ZOC) te Odluke o visini naknade za osnivanje prava služnosti i prava građenja na javnoj cesti ("Narodne novine" broj 52/11.), kako je to izričito i navedeno u članku 1. Ugovora. Odredbom članka 25. stavka 4. ZOC propisano je da, ako se radi građenja građevina elektroničkih komunikacija i povezane opreme na javnoj cesti osniva pravo služnosti, ono se osniva u korist investitora tih građevina, a prema stavku 6. istog članka osnivanje prava služnosti te prava i obveze investitora ovih građevina i opreme te prava i obveze pravne osobe koja upravlja javnom cestom utvrđuju se ugovorom sukladno odredbama ovoga Zakona. U članku 122. stavku 1. i stavku 2. ZOC propisano je da će pravna osoba koja upravlja javnom cestom sklopiti ugovore o osnivanju prava služnosti s pravnom osobom koja je investitor EKI i povezane opreme sukladno članku 25. ovoga Zakona, a ti će se ugovoriti sklopiti u roku od 12 mjeseci od dana stupanja na snagu ovoga Zakona.

16.1. Iz navedenih odredaba ZOC proizlazi da je samim zakonom određeno kakva će se vrsta ugovora sklopiti između tužitelja kao investitora EKI i povezane opreme te tužene kao pravne osobe koja upravlja javnim cestama, dakle ugovor o osnivanju prava služnosti kao ugovor stvarnopravnog karaktera, koja je svrha izričito i navedena u članku 1. samog Ugovora. Drugim riječima, isključivi cilj i svrha sklapanja ovog ugovora bilo je upravo reguliranje prava služnosti (odnosno reguliranje već postojećih stvarnopravnih odnosa na terenu) kao instituta stvarnog prava, a određeni obveznopravni elementi određeni u ugovoru (prvenstveno ugovoreno plaćanje naknade) služe provedbi prava služnosti.

16.2. Tako je Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi posl.br. Rev 998/2022-2 od 24. siječnja 2023. u činjenično-pravnoj situaciji podudarnoj sa ovopredmetnom izrazio pravno shvaćanje: „...ugovor o osnivanju prava služnosti, iako se tim ugovorom i određuje trajno plaćanje naknade u određenim vremenskim razdobljima, od samog početka predstavlja ugovor stvarnog prava usmjeren na osnivanje prava služnosti (članak 219. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“, broj 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 129/00., 114/06., 146/08., 38/09., 153/09., 143/12. i 152/14. - dalje ZVDSP), a ne predstavlja (do stjecanja prava služnosti) ugovor o trajnom obveznom odnosu koji bi se mogao otkazati u smislu članka 212. stavka 1. ZOO-a.“.

16.2.1. U presudi Rev-686/2022-3 od 24. travnja 2024. Vrhovni sud Republike Hrvatske reafirmirao je navedeno pravno shvaćanje ovoga suda i s obzirom na postavljeno pravno pitanje u ovom predmetu koje glasi: „Je li sama činjenica da je ugovor sklopljen te da je usmjeren na osnivanje prava služnosti i stvaranje stvarnopravnog odnosa, dovoljan osnov da takav ugovor ne može prestati otkazom, vodeći pri tom računa da je odredbama Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (članak 220.) jasno određeno da sam sklopljeni pravni posao o osnivanju prava služnosti ne predstavlja stvarnopravni, već samo obveznopravni odnos, jer tek upis u zemljišne knjige prava služnosti predstavlja konstitutivni element osnivanja tih služnosti.“, naveo da ugovor o osnivanju prava služnosti od samog početka predstavlja ugovor stvarnog prava, usmjeren na osnivanje prava služnosti te da se ne može otkazati u smislu odredbe članka 212. stavka 1. ZOO-a.

16.3. Dakle, iako je predmetnim ugovorom o osnivanju prava služnosti određeno trajno plaćanje naknade u određenim vremenskim razdobljima, taj ugovor od samog početka, neovisno o navedenoj obvezi tužene, predstavlja ugovor stvarnog prava usmjeren na osnivanje prava služnosti jer je to osnovni smisao i cilj toga ugovora (članak 219. ZVDSP), i on kao takav, do stjecanja prava služnosti ne predstavlja ugovor o trajnom obveznom odnosu, koji bi se mogao otkazati u smislu članka 212. stavka 1. ZOO-a, upravo iz razloga što tim ugovorom nije uspostavljen trajni ugovorni odnos s postojanjem uzajamnih obveza ugovornih stranaka, već je taj ugovor usmjeren na stjecanje stvarnog prava, i egzistira sve do stjecanja prava služnosti, do kojeg ovisno o okolnostima slučaja i aktivnosti ugovornih stranaka dolazi uknjižbom. Stoga u ovom slučaju, u danim okolnostima, nisu ispunjene pretpostavke valjanosti tužiteljevog otkaza iz članka 212. stavka 2. i 3. ZOO-a.

16.4. Budući sporni ugovor ima stvarnopravni karakter, ne može se otkazati na temelju članka 212. ZOO, pa je otkaz ugovora neosnovan i bez pravnog učinka, radi čega je ugovor i dalje na snazi i obvezuje stranke kao ugovorne strane.

17. Tužitelj je u tužbi navodi da je tužena kao razlog otkaza navela neispunjenje ugovornih obveza, time da uslijed neispunjenja ugovor može biti raskinut. Ovaj sud je cijeneći iskaze svjedoka Tihomira Glavaša, Dražena Salopeka i Maje Mandić, ocijenio da je tužitelj uredno ispunjavao obvezu propisnu Ugovorom, plaćao naknadu za osnovanu služnost, da je pored toga obveza tužitelja bila do zaključno 31. prosinca 2015. dostaviti geodetske snimke izvedenog stanja, koje tužitelj nije dostavio, ali da ga tužena nije pozivala na ispunjenje niti da mu je dodijelila dodatni rok, time da niti u kontekstu odredbi koje reguliraju raskid ugovora taj ugovor nije

mogao biti raskinut. Iako, kako je već iznijeto tužena nije raskinula ugovor već ga je otkazala. Jednako tako ne može se reći niti da tužitelj nije ispunjavao svoju glavnu novčanu obvezu, plaćanje naknade za ustanovljenu služnost, budući je temeljem nalaza sudskog vještaka Danijela Milete utvrđeno da je u Ugovoru navedeno više EKI nego u rješenju HAKOMA, dakle tužitelju je po Ugovoru određena veći iznos naknade, obzirom je uzeta u obzir veća količina EKI nego što je to kasnije utvrđeno u postupku koji je vođen kod HAKOM-a. Dakle, sud ne nalazi utvrđenim da tužitelj nije ispunjavao svoje ugovorene obveze. Uostalom, obzirom na stvarnopravni karakter ugovora, isti nije mogao biti niti raskinut od strane tužene.

18. Nadalje tužena je istaknula prigovor presuđene stvari jer da je Rješenjem HAKOM-a, Klasa: UP/I-344-03/19-11/271, Urbroj: 376-05-3-19-9 od 5. studenog 2019., u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatera i utvrđivanja visine naknade za pravo puta utvrđeno da je tužitelj infrastrukturni operater i da ima pravo puta na županijskim i lokalnim cestama na području Osječko-baranjske županije kojima upravlja tužena, a na kojima tužitelj ima izgrađenu EKI) da je utvrđeno da tužena ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta, koju joj je tužitelj dužan platiti sukladno članku 6. i članku 7. stavku 2., 3., i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta, iz čega proizlazi da je ovo pitanje već pravomoćno riješeno odlukom nadležnog tijela, pa stoga tužitelj nema pravo na susku zaštitu.

18.1. Da li je stvar pravomoćno presuđena ovisi o tome da li je o istovjetnim tužbenim zahtjevima između istih stranaka već ranije donesena pravomoćna sudska odluka. Kao odluka HAKOM-a ne predstavlja sudska odluka to nema govora o pravomoćno presuđenoj stvari u smislu odredbe članka 333. ZPP-a.

19. Obzirom na iznijeto valjalo je usvojiti tužbeni zahtjev i odlučiti kao u točki I., II. i III. izreke.

20. Odluka o parničnim troškovima donesena je sukladno odredbi članka 154. stavka 1. ZPP-a, budući je tužitelj u cijelosti uspio u ovom postupku. Visina parničnih troškova tužitelja određena je u skladu sa odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika "(Narodne novine" broj: 138/23. i 107/25. - dalje u tekstu: Tarifa). Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku, i to za:

- sastav tužbe u iznosu 3.002,00 eura (Tbr. 7. točka 1. Tarife),
- sastav žalbe od 16. rujna 2019. u iznosu 1.501,00 eura (Tbr. 10. točka 4. Tarife),
- sastav podneska od 31. ožujka 2022. u iznosu 3.002,00 eura (Tbr. 8. točka 1. Tarife),
- zastupanje na ročištu 28. travnja 2022. u iznosu 3.002,00 eura (Tbr. 9. točka 1. Tarife),
- zastupanje na ročištu 19. veljače 2025. u iznosu 3.002,00 eura (Tbr. 9. točka 1. Tarife),
- zastupanje na ročištu 2. srpnja 2025. u iznosu 3.002,00 eura (Tbr. 9. točka 1. Tarife),
- sastav podneska od 9. rujna 2025. u iznosu 3.002,00 eura (Tbr. 8. točka 1. Tarife),
- zastupanje na ročištu 12. studenoga 2025. u iznosu 3.002,00 eura (Tbr. 9. točka 1. Tarife),

- sastav podneska od 10. ožujka 2026. u iznosu 50,00 eura (Tbr. 8. točka 4. Tarife),

- zastupanje na ročištu 6. srpnja 2026. u iznosu 3.002,00 eura (Tbr. 9. točka 1. Tarife),

ukupno 25.567,00 eura, kojem iznosu valja pridodati PDV-a (Tbr. 46), što ukupno iznosi 31.958,75 eura. Tužitelju je priznat i trošak plaćene pristojbe za tužbu u iznosu 663,61 eura i trošak pristojbe za presudu u iznosu 663,61 euro, te trošak predujma za vještačenje u ukupnom iznosu 637,07 eura. Dakle, tužitelju je priznat trošak u ukupnom iznosu 33.923,04 eura.

20.1. Tužitelju nije priznat trošak sastava podneska-požurnice od 13. lipnja 2023., budući isti nije bio potreban za vođenje ovoga postupka. Nije mu priznat niti trošak sastava podneska od 9. srpnja 2025. kojim obavještava sud o uplati troška izrade preslike spisa, jer se radi o podnesku koji nije bio potreban za vođenje ovoga postupka. Nije mu priznat niti trošak sastava podneska od 3. prosinca 2025. kojim obavještava sud o uplati troška predujma za vještačenje, jer se radi o podnesku koji nije bio potreban za vođenje ovoga postupka. Nije mu priznat niti trošak sastava podneska od 22. travnja 2026. kojim obavještava sud o uplati razlike troška predujma za vještačenje, jer se radi o podnesku koji nije bio potreban za vođenje ovoga postupka.

21. Obzirom na iznijeto presuđeno je kao u izreci.

U Osijeku 30. srpnja 2026.

Sutkinja: Ljiljana Jakša

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa presude koji se stranci koja je pristupila na ročište za objavu presude uručuje i time se dostava smatra izvršenom (članak 335. stavak 8. ZPP).

Za stranku koja nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena

onog dana kada je održano ročište za objavu presude (članak 335 stavak 9. ZPP).
Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti u sudskoj zgradi.

U slučaju iz članka 335. stavka 9. ZPP sud će istaknuti presudu na internetskoj stranici e-oglasna ploča sudova gdje presuda mora biti istaknuta 8 dana, računajući od dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje sud će presudu dostaviti prema odredbama ZPP o dostavi pismena te joj rok za izjavljivanje žalbe teče od dana dostave presude (članak 335. stavak 11. ZPP).

Ova presuda se može pobijati samo zbog pogrešne primjene materijalnog prava i zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. Zakona o parničnom postupku, osim zbog povrede iz članka 354. stavka 2. točke 3. Zakona o parničnom postupku.

O žalbi odlučuje županijski sud.

Dostavljeno:

1. Odvjetničko društvo Bogdanović, Dolički & Partneri d.o.o. u Zagrebu
2. Zdravko Dumačić, odvjetnik u Osijeku

Broj zapisa: **9-3088b-621d5**

Kontrolni broj: **04b82-3cc15-85e11**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.